

Sophistic Electae n. 86-250.

explicavit

Atthranthals.

18 1833 4

Progreditur e palatio Electra et primum sola, deinde in
sermonibus cum Choro tristis animi sensus de morte patris
exprimit. Hinc pars totius huius lyrici, quae Electrae solus est,
a v. 86-120 versibus orapaeutivis diversi ambitus consistit, et
antistrophica ratione distribuenda est, ita ut systema v. 86-103
continetur, v. 103-120 antistystema. —

non vñs idemque vñs. Hermannus ita explicat: Aether parum
cum terra ambitum habet. Quae (tamen) explicatio non o-
mnibus partibus satisfait. Aether enim non idem significat quod
vñs, sed philosophi praei acque diserte atque interpretes
veterum fabularum discrimen statuerunt inter aetherem
et aetherem, ut ille superior, hic inferior sit aura. Ae-
theris vero notio, omnino iam invocatione laevi continetur.
Quatuor enim elementa saepius ita apud Graecos philoso-
phos disponuntur, ut ignis locum aether teneat, prius
ille ignis ex quo innumerabiles siderum flammulae existant.
Sic Cicero de nat. Deor. II. 36. disputat: Principio terra sita
in media parte mundi circumfusa undique est haec omi-
nabidi spirabilisque natura, cui nomen est aer, hunc rursus
amplectitur immensus aether, qui constat ex altissimis
ignibus. Cf. cap. 33, 45. Lucret. I. 499. Accedit, quod libentius
adjectivis vñs opus est ceterisque ipsam significatio, com-
positis quoque eorum adiungitur Dativus, quem genet. qui rei

qui lectio nem aeternis commemorat. Perinde dedit diuina, cum illud
metro repugnet, Herm. et alii ratiōe alios secundum ana-
logiam uerborum dicta, ἀνιζεῖται. quae etiam in vulgari sermo-
ne obtineat. cf. v. 206, 216. τὸν ἥρα. Idem Herm. alique ver-
bum ἀνιζεῖται prius loco positum, ob concinnitatem metri, ut
alter per artem uerbo ἥρα claudatur. Sed jam expressio
minimus uerbum ordinem aliter constituendam esse, quam to-
tidem fere syllabae quot redandant hoc uersu, desint in v. 115.,
utrum enim non in uerbo ἀνιζεῖται sed in uerbo τὸν ἥρα
latere uidetur. Dubitationem mouet Schol. qui ἀνιζεῖται ἥρας
uocem significare dicens, huic explanationi uocem καὶ uocem
adijcit, alius etiam Schol. ad Jer. distinet uocem τὸν ἥρα
explicat τὸν ἥρα. ἥρας. Quare uari similitudinem esse uidetur
aliam quandam lectionem, quae hodie quidem inueniri et
restituere non possit, uetustibus illis grammaticis notam fuisse.
τὸν ἥρα καὶ καὶ τὸν ἥρα Schol. explicat ἥρας. Praepositio
enim τὸν cum Dativo coniuncta saepe conjunctionem, relatio-
nem quandam exprimit. Sic ἥρα τὸν πᾶσι uocem liberos ha-
bentem. Cf. Eur. Iph. Aut. 542. ὡς ἐπὶ ἐλαχίστοις πατρὸς πατρὸς
καὶ τὸν ἥρα. Male igitur Herm. formalem illam: ἀνιζεῖται
ad lectum alio propter significationem censet. Nemo enim
omnino uictoriam dolorem respicit. ἀνιζεῖται deductus ad
inferos. ψυχῶν. Cf. Ajax 832. Aesch. Choeph. i. 122. 216. —
ἥρα Augraer coniecit ἥρα, quod quamquam metro non
repugnat, in textum tamen non recipiendum est. Amico

enim libri ἥρα habent et praeterea Suidas, et Doctus Herm.
ἥρα culpam esse et damnum inde nascens, atque utriusque
Deum praesentem non uero ultro citro Deum adnumerari posse.
Cf. Buthn. Lexil. I p. 223. ἥρα τὸν πᾶσι. Reijgins additamentum
uicium putat, nisi accedat adij. aliquid ut ἐγχαράσσεται, pra-
eterea iudicio, loquitur enim Aut. v. 986. Βούλας δὲ τὸν πᾶσι. Ori-
ginem harum Deorum ipse poeta. Od. Ix. v. 865 sq. coelestem finit
ab Olympo et Aethere. — v. 115. Vario modo docti homines re-
stituere conati sunt corruptum hunc uersum, quorum omnium
sententias et coniecturas affere uarias longum est. Mihi quidem
tum ad primum tum ad metrum omnia bene cohaerere uidentur
si ἥρα τὸν πᾶσι legimus. Hanc particulam Schneid. etiam in
prius auct. supplere iubet, ut Aj. 398. Praepositio enim
τὸν tantum semel tantum ponuntur, cum secundo nomine con-
iunctae, ubi simul ad prius nomen referendae sunt. Auct. Cam.
τὸν πᾶσι καὶ τὸν πᾶσι πᾶσι τὸν πᾶσι. Cf. Buthn. Lexil.
v. 8. cf. δὲ τὸν πᾶσι καὶ τὸν πᾶσι καὶ τὸν πᾶσι. Cf. Buthn. Lexil.
v. 130. Herm. ad Vig. p. 854. Neque aliter Latini. Virg. Aen. VI
692. Quos ego te terras et quanta per aequora uictum acci-
piu. Hor. Carm. III. 25. uict. quae uictoria aut quos ager in speculo.
cf. Buthn. ad hunc loc. Quamquam in nostro loco καὶ acri de-
sideratur. Auct. igitur et Gaisf. qis cum uerbo ἥρα cohaerent
v. 115. qis ἥρας πᾶσι — δὲ τὸν πᾶσι τὸν πᾶσι. Quidam est,
qui sibi repiunt. ἥρα Herm. recte monuit usitatum esse in
proposito uerbum, translatione sumpta ab iis qui lacrima pondere
gravatam deprimenda altera lacrima tollant.

8
Sequentes strophae e variis metris compositae sunt, quae sin-
gularum versuum secundum ordinem brevitas inveniendi
mihi liceat. Sunt igitur primi duo versus Glyconii poly-
schematisti. v. 128 antistrophico v. 139 non repraesentat, cor-
rupta autem videtur lectio strophae de quo versu supra vi-
debimus. Sequentes duo tetrametri dactylis acatalecti par-
vum quoddam systema formant, quare metri continuitas
ut ad dēvāta quod exponit. dedit, pro dēvāta quod libro-
rum auctoritate nititur, legamus postulat. cf. v. 140. 141.
Sequitur trimeter jambicus, crebro solitis longis syllabis.
v. 127. Ithyphallicus est praeposito singulis bacchiis. Primus Elctae
versus Choriambus cum Molosso est. Sequuntur quatuor tetrametri
dactylis acatalecti quos excipit hexameter Dact. acatalectus
claudant totam stropham duo jambici versus, quorum alter
dimictus catalecticus est, alter monometer hypocatalect. — Secunda
strophe incipit versu paroemiaco qui e morispondeis con-
sistit, sequitur jambica tripodia. Primum duo versus ut
veri simillimum videtur, compositi sunt e jambica dipodia
et tripodia trochaica, ita ut arsis medio versu colli-
dantur, prima vero jambica arsis soluta sit. Sequuntur he-
xameter, jambicus, 159. 160 dipodiae jambicae sunt compo-
sita e dactylo et jambo, adjecto pondeo v. 163 dactylicus
tetrameter acatal. 164 jamb. trim. catal. v. 166. versus 155 re-
spraesentat. Sequuntur demum quatuor dactylis tetrametri-

75
v. penultimus jambicus est, ultimus ithyphallicus praeposito
bacchio. Tertiae strophae natura usque ad v. 199 anapaestica
est, claudente v. 200 ithyphallico. Rursus sequuntur 4 anapaestici
versus v. 205 dochmius est, 206 anapaesticus, 207 compositus
est e jambis et trochaeis, incipit enim dipodia jambica, et
in trochaicum numerum transmutata, trochaeus claudatur. Se-
quentes duo versus jambici, dactylicus unus et rursus jam-
bicus proferimus. Quodam incipientes tres versus paroemiaci
sunt, quos excipiunt tres versus dactylis, qui, cum anapaesti-
cum dactylo commutari soleant, anapaestici etiam numero
legi possunt. Sequentes versus usque ad 243 mixti sunt e
pondeis, anapaestis, dactylis, anapaesticum tamen rhythmum
retinent, in dactylis enim versibus nequam anapaestus
horum habet. Accedit, quod anapaestica systemata librorum modo
confirmata, medio versu diaresin non semper tam anxie
observant. 244. et 245 dochmii sunt, 246. 47 tripodiae trochaeae
catalecticae, 248 Glyconicus. Sequentis versus numerus ad li-
quidum produci non potest, si enim τ' 2us legimus, producta
syllaba (ae τ' 2us 2us) dochmius est, si vero τ' 2us brevi syllaba
(ae τ' 2us 2us), versus jambicus est. Ultimus versus ithyphallicus est
praeposito basi bacchiaca.

Διόδοτος libri plerique praebent. Quod, quum maxima libro-
rum et metri auctoritate nitatur, non necessaria conj. muta-
verunt Bruns Διόδοτος et Math. Διόδοτος legunt. Suspectam esse
strophae versus scripturam Herm. recte vidit, pro v. 1. οὐρανός

aliud quoddam potestasse credimus. Schol. sic locum explicat.
 δὲ τὴν τῆς ἀπορίτου ἀπορίτου. Et hoc quidem patet si τῆς οὐ-
 μοῦς idem significare possit, quod αὐτοῦ, faciliem explanationem
 invenire accusativum Ἀγαστροῦ ad modum verborum τῶνδε
 ἡπείδεσσι ἀνὰ πλάνησιν aliquam, neque tam opus esset participium
 ἡπείδου supplementum. Neque tamen τῶνδε, ut Nivius monuit, fieri
 potest pro passivo, quod et alii constanter sic usurpant et Soph.
 U. 187 nisi addita acc. tali, qualis est Od. 263 παῖδ' ἢ δῖον
 τῆς πῶς ποῦσα vel Eur. Med. 142 ἢ δ' ἐν δαδ' ὅς τ' ἐκεῖ (δουρὸν
 δ' ὁμοῖον, neque si pass. ponere liceret pro neutro, significatio οὐ-
 μοῦς satis congruat cum subo τῶνδε ita, ut illa orationis
 forma notissima existat, quae verbo inter accusativum vel subst.
 verbalis vel similis significatus vocabuli adjicitur. (ut Ajax
 42. ὅς τ' ἐκεῖ τῶνδε τῶνδε ἡπείδου βδόν. Thuc. 1. 8. 15. τῶνδε
 τῶνδε βίβας ἡπείδου et ἡπείδου βίβας οὐκ ἐξήγεον.
 cf. Herm. ad Vig. 735.) Accedit ad corruptam huius loci lectionem
 demonstrandam, metri varietas in antistrophe, quae ipsa corrup-
 tionis nullam suspicionem praebet. Ad modum igitur v.
 906 καὶ δὲ πῶς τῶνδε ἡπείδου δαδ' ὅς τ' ἐκεῖ et formularum
 jam commemoratarum τῶνδε δῖον, ἡπείδου, καὶ δὲ, βδόν, Ne-
 vius conjectura δῖον δῖον vel δῖον, transpositione verborum facta
 legendum proposuit, quamquam si illam emendationem amplectimur
 accusativus nimis multo facile offensionem esse, negari non potest.
 Accusativus Ἀγαστροῦ tam ad modum verborum τῶνδε est, ut jam
 δῖον, constitui potest. Utrique ceteram acc. vim suam retinet
 ut Trach. 49. Eur. Iph. Taur. 1089. U. 205. Cf. Herm. ad Vig. 899. Math. 408

Pos. ad Thuc. 300. Νεῦς αὐτὸς Ἀγαστροῦ cum Jactis ita explicant
 ut a nom. verb. ἀγαστροῦ pendeat, casum subo cognati regenti. Cf. Ant.
 733 παῖδ' ἢ δῖον δαδ' ὅς τ' ἐκεῖ τῶνδε ἡπείδου δαδ' ὅς τ' ἐκεῖ.
 Arch. sept. c. Thuc. 365 παῖδ' ἢ δῖον δαδ' ὅς τ' ἐκεῖ τῶνδε ἡπείδου.
 912 Eur. Hec. 65. Plato Apol. Soc. p. 18. B. δὲ παῖδ' ὅς τ' ἐκεῖ. Cf.
 Xenoph. Symp. 6. 6. Pariter Latini. Quid tibi meam tactus est Plaut.
 Aut. II. 10. 14. Amph. 1. 2. 22. Quae tamen explicatio minus accurata
 videtur, non enim a singulo vocabulo, sed a tota formula
 omnibus his exemplis, acc. ille patet, constructione necesse videtur
 facta, ut in Demosthenio Or. Phil. 1. τῶνδε τῶνδε δῖον δαδ' ὅς τ' ἐκεῖ.
 ap. Luc. ad Troad. 123. — v. 129. In Med. legitur ὅς τ' ἐκεῖ τῶνδε
 τῶνδε τῶνδε in aliis codd. τῶνδε, quae verborum varietas
 jam suspicionem movet, totam hanc interpretationem a li-
 brariorum colamo fluxisse, quam comparatio antistrophe
 instituta certam reddit. Veram codd. scripturam Herm. pri-
 mus in textum recepit et Hux. cf. Herm. et Dor. met. p. 435.
 Ant. 98. ἡπείδου δαδ' ὅς τ' ἐκεῖ τῶνδε τῶνδε, ubi Schol.
 τῶνδε τῶνδε annotat. — παῖδ' ἢ δῖον appositio est toti enan-
 ciato adjunctum: venite ad consolationem meam. Acc. rei con-
 sequentis est. Cf. Eur. Or. III. ἡπείδου τῶνδε, ἡπείδου τῶνδε
 τῶνδε. H. 459. 1210. U. 966. Od. 263. Tac. Ann. I. 3. Augustus
 subdita dominationis, Cl. Marcum, et Agrippam extulit. cf.
 Wolf. ad h. l. ἡπείδου. Corruptae secundae syllabae huius verbi
 exempla in Tragicis affert Bonn. Arch. I. Th. 495. Eur. Iph. Taur.
 299. Hec. 1256. Adjungi potest Ar. Av. 945. Cf. Luc. de Dalim. p. 101.

132. Codd. aliquot. ovi' εἰ δὲ ἴδω. Herm. scribendum postulat de Wism
oἱ δ' ἴδω, quod idem sit atque οὐκ οὖν ἴδω hoc tamen di-
scrimen in veritatis verba minime notari potuit. Nihil mu-
tandum est, ut enim εἰ vel adversat, valet aliam tantum cogi-
tationem indicat, ita οὐκ vel significat: et non vel non autem.
τὸν γὰρ. per attractionem duae construendo rationes in unam con-
sulac sunt. Qui enim potuit aut ἀποδοῦναι τὴν ποιεῖν ἐν αἵματι
οὐκ οὐκ ^{ἀποδοῦναι} αἵματος, ἐν ποιεῖν. Saepē autem fit, ut epitheton
subst., maxime in formulis ex art. et nominibus quibus praepositis
aliquae praenissa est, compositis, a verbo attractata et regatur.
Cf. Plat. Phaed. cap. XIV. καὶ πάλιν ταύτην ἐὰν μὴ εἴπω αἰσθησέμεν πόρον
ἀκριβοῦς. Ib. p. 58. A. Copiosius dicunt. De her. re. Herind. ad Plat.
Gorg. p. 472 B. et ad Crat. p. 58. Buttin. gr. gr. § 198. Ἀπὸ τοῦ vulgo: ἴδω
s. v. παύσιμος habet μέτροι, quod etiam, Codd. La et Lb, praebentibus,
a recentioribus editoribus receptum est. Metrum enim huius versus
choriambicum, lapsio praeposita et secundo Chor. syllaba adjuncta
est. ἐν ἀρχαίᾳ λέγει ita explicat Herm. ut pro simplici ὅστις
poeta totam pleniorē formulā αἰεὶ ὁμοειδή. Σόλωνος προση-
γῆ. Similis est locutio ἡ δὲ ἐξ ὧν H. S. 229. q. 364. Arist. Eθ.
4. αἰεὶ ὅστις ἦσαν αἰεὶ τὴν οἰκίαν. Cf. Brunck ad Eccl. 249. — v. 142. Brunck
aliquae proutum maximum post Σόλωνος ponunt, hanc versum
cum sequentibus conjungentes. Sed rectius est vetus interpretatio
post nomines. ita ut ἐν οἷς ad ὄργον referatur et δουλοῦν con-
traarium sit verbo παγίων. Relativi enim saepius plurales aspi-
ciuntur et si ad subst. singul. numeri referatur. Cf. Heub. 445. a.

Tercio p' d'compōgetur male Brunox cum Trich. In arsi enim dactylifica
quaeque syllaba finalis vocabuli brevis longa esse potest. Ar Auer-
224. in anapaestico versu producta est ultima syllaba voc. Terc. et Hom.
Aius Ὀψεας οἱ τὸ δᾶς ἐκπαύειν. Schol. citat Hom Od. v. 518. Pariter
Sappho Ἥρος Ὀψεας ἐκπαύειν. - Male Brunox n. 150 οἱ δ' ε'-
γυγε δαίτ contra cordē qui οἱ δ' ἔγυγε exhibent. Dubita enim in
conclusionem orationis ad alium et nomen et pronomen cum parti-
cula δε ponitur. Cf. Hom. et Post. ad Orest 614. Vocativus tunc antecedi solet
Adj. Hec. πρὶ, οὐδ'δε παρὸς γὰρ θεοὺς ἰσχυροῖς. Plato Theag. p. 127. C.
Πάρετα ναιῶν ἀγέρως, ἐν Σωκρατε, παρὸς οἷς δ' ἄρ' ἦδη εἴη ὁ πρὸς
αὐτοῦ ἀπόρ. - ἀϊ Br. Musgr. Erf. Scharf. Proth. non recte, cum in
strophis eodem loco interpositio sit. Talibus in rebus concinnitatem amant
tragici. - παρὸς δε. ad quod, secundum in Beziehung voranf. Cf. Eur. Hipp.
698. 872. Soph. Ant. 1343 Hel. 328. Thuc I. 140 III. 39. Blomf. Gloss. ad Acach. Fron.
1036. οἷα vulgatam lectionem Erf. v. paucior libris mutat in οἷα
qualis est, quae vivit Chrysosthomio. ἀχέος. Hom. nomen esse coepit
et coniungit cum adj. ἡσυχία ut significet: remota a doloribus
in iuventute felix. Quam explicationem jam Wandorus refutavit,
totam vim consolatoris istius hoc modo privare, et alia de
Oreste predicari v. 601 demonstrare. Schol. recte ἀχέος partici-
pium esse ait, ita ut ὀδύρος ad sequentia spectet, quae a
v. 160-163 vulgo Electrae tribuebantur, sed iam a Brunoxio
Choro reddita sunt. Postulat enim haec res titutionum, violata
in distributione stropharum et antistropharum inter Choros et
Electram concinnitas. ὀδύρος quod Brunox dederat ut ad sequen-
tia pertineat, repugnans sibi ratus ὀδύρος et ἀχέος, quia feli-

citatio praedicatio non ad praesens sed ad futurum tempus
fuit et, versus ab Esf. ad Ajax 1044 in δαίεος mutatus est
quod pari jure ad sequentia referri potest. Cf. Od. II. 449. —
"Or γ' ἐγὼ ἄρ' ἔγωγε" scriptum pro vulgato ὅρ' ἐγώ, tum quia me-
trum postulat, tum quia Electra loqui incipiens Orestis nomen
refert. Quod ad hiatum attinet, in dactylis anapaestis-
que numeros, omninoque in melioris hiatum in correpta lon-
ge vocali vel diphthongo non fugiant trahunt. Ita ἄρ' ἔγωγε
ut U. Doct. met. p. 49. — ἐγὼ ἐξέειπεν ἄρ' ἔγωγε ἔγωγε
non frustra mitto nuntius. Porro, recte Nicias de nuntio
ab Oreste missis, sed eventus foret, intellit, nam et sequentia
ἀνὰ πῶρ γὰρ ποδὶ et v. 1155 ἐνὶ οὐ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ
περὶ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ
nuntius ad Electram ab Oreste missis personam hic esse. In
dativo quoniam nemo haberet, qui nuntius, praep. dativum,
quippe quo directio actionis cujusdam ad objectum quandam
exprimitur, apud praep. locum habere pro praep. ἐπὶ, πρὸς, πρὸ
cum acc. Cf. Aesch. Prom. 358. ἀλλ' ἔγωγε ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ
ἐπὶ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ
nuntios dedit aditorem, pro vulgata lectura ἐπὶ πῶρ ποδὶ
ἐπὶ πῶρ ποδὶ. ἄρ' ἔγωγε ἀνὰ πῶρ ποδὶ, et per. praep. var-
borum ordine πῶρ ποδὶ ἐπὶ πῶρ ποδὶ — ἐπὶ οmissum est in co-
dicibus et facile omitti poterat dativum enim nuntius a
poetis usurpatur in definiendo tempore et loco, quod jam e
formula illa homERICA cognosci potest: Ζεὺς αἰ δ' ἐγὼ νῆες. v. 193.

313. ἄρ' ἔγωγε ἀνὰ πῶρ ποδὶ. — ἀνὰ πῶρ ποδὶ. Schol. hinc explicat ἀνὰ
πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ. Non longe enim abesse tempus Chorus significat
quo potius illatam injuriam filius ulciscatur. — Esf. qui lenit
dolorem. Nicias qui sensum et nullo molimine quidquid vult
effectum addit, affertur Virg. Aen. IX. 6. ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ
Orestem simul et ad Platonem referri debeat, Schol. vel δ' ἀνὰ
πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ nuntium hoc explicandum censet. ἄρ' ἔγωγε
primum explicativum probans ἀνὰ πῶρ ποδὶ non solum esse
putat, ita ut quum de Platone aliud quoddam verbum adhiberi
deberet, sed in illo jam de Oreste dicto significatio negligentiae
latoet, non opus sit singularem alio verbo. Cf. v. 1155 πῶρ ποδὶ
ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ
v. 650. Od. Tys. III. 819. Nicias α' 328. Attamen negandum non est
in verbo ἀνὰ πῶρ ποδὶ et derivatis ejus proprius esse significatio-
nem v. ἀνὰ πῶρ ποδὶ, ἀνὰ πῶρ ποδὶ ut v. 519. Aj. 90. Od. Col. 299.
videtur esse ἀνὰ πῶρ ποδὶ. Transendum igitur censeo explanationem
altioram ut sit ἀνὰ πῶρ ποδὶ, ἀνὰ πῶρ ποδὶ non negligens, quae cum
hinc loco aptius sit confirmata etiam v. 168 et 462. — ἄρ' ἔγωγε
ad singularem quoddam nomen sequi spectat, sed ita ut simul
totum genus, cui illud peculiare substantivum adnumerari de-
beat, designet. Cf. v. 296. 587. 347. — ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ
habetur ad ἐπὶ πῶρ ποδὶ, quam nullo in numero habent. Math. dicit ἀνὰ πῶρ ποδὶ
ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἀνὰ πῶρ ποδὶ Schol. de ministerio poete. Itaq. Lex. Xenoph.
ἀνὰ πῶρ ποδὶ ἄρ' ἔγωγε ἄρ' ἔγωγε dedit. Dativus circumstantiam ex-
primit Math. 5 388. Nicias Enar. ad Od. Col. 354.

vobis. at supra 174. ogeram. Recte therm. comma post orizē & ponens
locum interpretatur: lamentabilia fuisse, quae dicta sunt in reditu
patris, de formionibus inter populum vulgatis, qui cognitam ha-
bens Aegisthi et Aglauriniae adulterium, Agamemnonem pame-
tatus sit. Simili modo de Agam. audita nuntius loquitur apud
Aesch. Agam 18. Cf. Chorom v. 975. et 988. 601. Dativus ethivus est
quem ille ictus gravius. quem ab alio quoque ab Electra per-
ceptus sit. Therm. ad pr. pri. ovo. idcirco accipiebat. cf. v. 212, et
Eur. Phoen. 1563. omnia sui cuncta arborum caelo. Et sic ut dedit
pronominis ad nomen in adj. latus. relato cf. Ant. 1135.

non habet. Adhuc loc. Plat. Theat. 37. et Meno et et Apol. Plat. de
Rep. II. 114. Adhuc potest Stallbaum. ad Pl. Apol. Soc. cap. 9. Respondit
igitur graecum τῶς latine particularis cum tamen, vel, quae apud
Platonem saepe eadem significatione inveniatur, eorum, sub quibus
res quae vera est, speciei merae et praetextui proponitur, et hoc
vero rata est iuxta agendi ratio, personae vel agendi vel fru-
tienti. addere constans est cum pro. om. ignota (pro ignota
Math. 443. 1). Insuper tali, cui etiam pro. addere licet, tota
quamquam absoluta sententia accuratius deservit. O. H. 893. Theoc.
III. 6 τῶς πρὸς δαλ' αὐτοῦ δέξον, μὴ χηρὸν, ἡμῶν ἀνδρῶν. — in deo
hunc. in deo quod libri omnes habent, recte repugnat. Bruner
et ref. ex ore utrumque in quod e. p. 223. a librario transcriptum est.
δαλ' αὐτοῦ (etiam) coniunctim ponuntur, ita ut jās peculiare inno-
vatum regens causam objectionis, quae particula δαλ' continetur
inducat. Hec II. 109. δαλ' οὐ jās ἡν δὲ, δαλ' οὐ εἰς. Hec. Rom. 943.
Perperam igitur them. comma post deo deluit. in pro. om.
divos Aug. recte explicat: cui bene audiam, a quo laudabor.
Mato Phil. p. 66. Cf. Ajax 1321.

explicitat. Cuiusmodi alios (sive rursus) lamentorum, ut exhibitae
non honorant patrem. Cf. ad Vig. 197. Idem ad Eur. El. 442. Lat. ad
Hj. 515. Ruj. Com. Cr. Bud Col. 1227. obvise nullo numero. non, ut
Rujiquis voluit, mortuus, qui illo significato obvise poni possit.
Sed dicitur et latine: si vis esse aliquis et aliquid et generare, 2607
et o d'vise pos et 2607 et. et negativo s'pse obvise natus est.
obvise nihil est. d'vise appetitum, quam valde falsus sit Ruj.
aperte demonstrat. Cf. exempla quae Villanva contulit ad Arch.
Eun. v. 38. Interiores. Verbo s'pse tanquam obiectum additur id
quod ex actione verbi consequitur, ut t'viseu q'vov. Quod fit,
ut adj. verb. pass. cum substantivo coniungatur, cuius notio ex a.
ctione verbi illius ex quo adj. derivatum est, progreditur.
ut t'viseu d'vise hanc vulnus fit obtruncando procreatum - d'vise-
q'vov d'vise igitur, poenae morte in vicem datae, sumtae sunt.
Cf. Hj. 545. v'viseu q'vov in d'vise q'vov et v. 254. —

